

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

ev. č. 2 0. 05. 2010 1193
ČAK

JUDr. Zdeněk Doležal, advokát

KRAJSKÝ SOUD V BRNĚ
PODATELNA
DOŠLO - poštou v .....hod.
12 -05- 2010
.....krát .....příloh
.....kolky

1Cmo 16/2010-63

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Brhla a soudců JUDr. Lenky Severové a JUDr. Jaroslava Hikla v právní věci žalobce **TDS Brno – Sekce materiálů a svařování, organizační jednotka Technického dozorčího spolku Brno, občanské sdružení**, se sídlem Brno, U vlečky 29/5, IČ 64439356, zast. JUDr. Zdeňkem Doležalem, advokátem se sídlem Brno, Musorgského 1, proti žalovanému **TDS Brno – SMS, s.r.o.**, se sídlem Brno, Mariánské nám. 617/1, IČ 26962969, zast. JUDr. Radkem Adámkem, advokátem se sídlem Brno, Cihlářská 19, o ochranu názvu právnické osoby, o odvolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15.10.2009, č.j. 17Cm 102/2008–23,

t a k t o :

I. Rozsudek krajského soudu se **p o t v r z u j e** .

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení částku 9.600,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám advokáta JUDr. Zdeňka Doležala.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byla žalovanému uložena povinnost změnit svoji obchodní firmu tak, aby neobsahovala v žádné kombinaci a slovní podobě označení „TDK Brno – SMS“, a podat Krajskému soudu v Brně návrh na změnu zapsané obchodní firmy nejpozději do 10 dnů od právní moci rozsudku. Žalovanému byla dále uložena povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 10.900,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce.

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobce je právnickou osobou založenou dle zákona č. 83/90 Sb., jedná se o organizační složku občanského sdružení registrovaného Ministerstvem vnitra ČR pod názvem Technický dozorčí spolek Brno. Organizační jednotka vznikla na základě Zřizovací listiny ze dne 24.4.1998 s názvem TDS Brno – Sekce materiálů a svařování. Žalovaný je zapsán v obchodním rejstříku dne 4.4.2005 pod obchodní firmou – názvem TDS Brno – SMS. Žalobci svědčí priorita zápisu. Z firemních materiálů žalovaného vzal soud za prokázanou nejen vizuální a akustickou podobu rozhodného kmene názvu užívaného oběma účastníky, ale i podobu razítek užívaných oběma účastníky řízení. Nevzal za prokázanou tvrzenou zaměnitelnost loga obou účastníků řízení. Po provedeném dokazování učinil soud prvního stupně následující závěr o skutkovém stavu. Žalobce i žalovaný byli zřízením způsobem vyplývajícím ze zákona a od svého zřízení používají název, počínající výrazným základem TDS Brno, za kterým následuje pomlčka a po ní u žalobce doplnění „Sekce materiálu a svařování, organizační jednotka **Technického dozorčího spolku Brno, občanské sdružení**“, u žalovaného „SMS, s.r.o.“. Zpočátku oba subjekty sídlily na shodné adrese Brno, Mariánské nám. 1., mají částečně shodný předmět podnikání, přičemž žalovaný vznikl později než žalobce. Jejich statutárním orgánem byl Dr. Ing. Vladimír Kudělka, přičemž z jeho rozhodnutí mělo dojít ke zrušení žalobce a k nastolení právního nástupnictví v plném rozsahu majetku, práv a závazku na žalovaného. Pokud jde o zánik žalobce, vycházel soud prvního stupně ze znění Statutu, k němuž je Organizační směrnice č. 1/98 normou nižší právní síly. Při absenci souhlasu TSR TDS (Technické správní rady TDS) je rozhodnutí Ing. Dr. Kudělky, jako tehdejšího statutárního orgánu žalobce, o zrušení žalobce, byť opřené o citovanou Směrnici, neplatné. Naopak platné je rozhodnutí TSR TDS o neschválení jeho rozhodnutí.

Takto zjištěný skutkový stav soud prvního stupně posoudil dle ustanovení § 19b odst. 2 obč. zákona a dospěl k závěru, že obchodní firma – název žalovaného je zaměnitelná ve svých podstatných znacích s názvem žalobce a je žalovaným užívána neoprávněně. Oba názvy jsou shodné v základovém kmene „TDS Brno“, pokračující text za pomlčkou „Sekce materiálů a svařování“ či „SMS“ je srovnatelný, při běžném užívání neodlišitelný, vyvolávající dojem, že se jedná o jeden a tentýž subjekt, který v určitých situacích používá dovětek za pomlčkou pouze ve zkratce.

Zkratka „SMS“ u běžného a průměrného spotřebitele, jakož i u podnikatelů pohybujících se na předmětném trhu podnikání, může evokovat dojem, že písmena „SMS“ jsou zkratkou prvních písmen textu „Sekce materiálů a svařování“. Skutečnost, že za názvem žalovaného je doplněna jeho právní forma „s.r.o.“, na zaměnitelnosti názvu žalobce a žalovaného nic nemění, a to i z pohledu toho, že v rozhodném období bylo sídlo obou subjektů naprosto shodné a v určitých činnostech je předmět podnikání obou účastníků totožný. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaný užívá svůj název neoprávněně, a proto žalobě vyhověl. Jako významné hodnotil také okolnosti, za kterých mělo dojít ke zrušení žalobce a převzetí jeho majetku, práv a povinností žalovaným, zejména činnost Dr. Ing. Kudělky. Pokud žalovaný namítal s odkazem na Smlouvu o předání kompetencí ze dne 16.4.2005, že žalobce neexistuje a že soud je vázán rozhodnutím Ing. Vladimíra Kudělky o zrušení žalobce, pak tuto smlouvu soud prvního stupně považoval za neplatnou pro její neurčitost a nesrozumitelnost dle ustanovení § 34 ve spojení s ustanovením § 37 odst. 1 obč. zákona. Dr. Ing. Kudělka totiž fakticky sám sobě předal část podniku, aniž vymezil, o jaký konkrétní majetek, práva a závazky se jedná. Jednání Dr. Ing. Kudělky je jednáním, které lze označit za jednání v rozporu s dobrými mravy.

Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání žalovaný a domáhal se jeho změny tak, aby žaloba byla zamítnuta. Soudu prvního stupně vytýkal zejména nesprávné právní posouzení věci spočívající v tom, že sice na věc aplikoval správnou právní normu, ale tuto nesprávně vyložil. V daném případě nejde o neoprávněné užití názvu právnické osoby dle ustanovení § 19b odst. 2 obč. zákona, neboť obchodní firma žalovaného je zcela jiného znění, než název žalobce. Citované ustanovení totiž neupravuje ochranu právnické osoby před zaměnitelností názvu. Soud prvního stupně nesprávně postupoval, jako by se jednalo o spor dvou podnikatelských subjektů o obchodní firmu. Při srovnání ustanovení § 19b odst. 2 obč. zákona a ustanovení § 10 obch. zákona je však zřejmé, že obchodní zákoník poskytuje ochranu v širším rozsahu, a to ochranu i proti zaměnitelnosti a klamavosti obchodní firmy, občanský zákoník toliko ochranu proti neoprávněnému použití názvu. Zkratka názvu právnické osoby nepoživá právní ochrany dle ustanovení § 19b odst. 2 obč. zákona. V částečné shodě názvu žalobce s obchodní firmou žalovaného „TDS Brno“ nelze spatřovat neoprávněný zásah do práv chráněných ustanovením § 19b odst. 2 obč. zákona, a to ani z toho důvodu, že dostatečně dlouhá a odlišitelná pokračující část názvu žalobce je zřetelně odlišitelná od obchodní firmy žalovaného. Spojení „Sekce materiálů a svařování“ je zcela něco jiného než „SMS“, tato zkratka je faktickou zkratkou spojení „speciální manažerské systémy“. Závěr soudu prvního stupně o zaměnitelnosti dodatku „Sekce materiálů a svařování“ se zkratkou „SMS“ nemá oporu v provedeném dokazování. Navíc soud přehlédl, že se nejedná o spor dvou podnikatelů, protože žalobce je organizační jednotkou občanského sdružení, nikoliv podnikatelem. Spojení „TDS“ je mezi podnikateli oblíbenou volbou pro znění obchodní firmy. Zřejmý rozdíl mezi identitou žalobce a žalovaného je dán rozdílností jejich právní formy, kdy žalobce je organizační jednotkou občanského sdružení,

žalovaný je společnost s ručením omezeným, přičemž žalovaný nikdy neužil svoji obchodní firmu bez dodatku „s.r.o.“ Pokud soud prvního stupně opírá své závěry rovněž o totožné sídlo obou subjektů v době rozhodné, tedy patrně okamžikem založení žalovaného, popírá tím ustanovení § 154 odst. 1 o.s.ř., kdy pro posouzení věci je rozhodný stav ke dni vydání rozsudku. Tvrzená zaměnitelnost razítek žalobce a žalovaného je pro posouzení věci irelevantní. Soud prvního stupně zcela překročil své oprávnění věc nestranně a nezávisle posoudit, pokud hodnotil jednání Ing. Dr. Kudělkou v rozporu s dobrými mravy, a to nad rámec tvrzení žalobce. Žalovaný opětovně zpochybňoval právní subjektivitu žalobce s poukazem na skutečnost, že Dr. Ing. Kudělkou bylo v souladu s Organizační směrnicí č. 1/98 a se Základní zřizovací listinou rozhodnuto o zrušení a zániku žalobce a převodu veškerého jmění na žalovaného. Podle názoru odvolatele jakkoliv lze mít připomínky k právní kvalitě těchto dokumentů, jednoznačně z nich vyplývá, že Dr. Ing. Kudělka mohl bez omezení nakládat s veškerým jměním žalobce. Soud prvního stupně rovněž překročil své kompetence, pokud hodnotil „Smlouvu o předání kompetencí, práv, odpovědností a povinností i majetku“. Pokud spolkové dokumenty umožňovaly, aby Dr. Ing. Kudělka rozhodoval o majetku, ale též o existenci organizační jednotky (žalobce), a on podle toho postupoval, rozhodl o zrušení žalobce, o převodu veškerého jmění na žalovaného, s čímž se spojil zánik žalobce, není to v rozporu se zákonem a soud je tímto rozhodnutím vázán. Žalobce proto právně neexistuje, nemá právní subjektivitu, způsobilost být účastníkem řízení a řízení musí být zastaveno.

Žalobce ve svém vyjádření k odvolání navrhoval potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Soud prvního stupně učinil správná skutková zjištění a tato správně právně posoudil. Zcela správně posuzoval předpoklady vzniku práva na ochranu neoprávněného užití názvu právnické osoby, když vzal v úvahu, že postupem statutárního zástupce žalovaného došlo ke škodlivému následku, který spočíval de facto v likvidaci žalobce. Jednání tehdejšího statutárního zástupce žalobce i žalovaného lze označit, s ohledem na způsob, jakým bylo provedeno, za jednání v rozporu s dobrými mravy.

Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud napadené rozhodnutí, včetně předcházejícího řízení, dle bodu 10 čl. II. přechodných ustanovení zákona č. 7/2009 Sb., kterým byl novelizován občanský soudní řád s účinností k 1.7.2009, dle dosavadního právního předpisu (dále jen o.s.ř.), protože řízení bylo provedeno dle tohoto zákona, a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.

Krajský soud při dokazování postupoval v souladu s procesními předpisy, ze skutkových zjištění vyvodil logické závěry odpovídající zásadám ustanovení § 132 o.s.ř. Z těchto důvodů odvolací soud považuje skutková zjištění soudu prvního stupně za správná a v podrobnostech na tato skutková zjištění odkazuje. Skutkový stav zůstal nezměněn i v odvolacím řízení. Pokud žalovaný navrhoval doplnit

dokazování, byly jeho důkazní návrhy odvolacím soudem zamítnuty. Dílem proto, že tyto důkazy již byly navrženy v řízení před soudem prvního stupně, který je správně považoval na nadbytečné, s čímž se v odůvodnění napadeného rozsudku vypořádal, přičemž rovněž odvolací soud nepovažoval za nutné doplnit dokazování těmito důkazy, neboť je shodně jako soud prvního stupně považoval za nadbytečné. Dílem proto, že se jednalo o nepřipustné novoty, neboť se jednalo o důkazy, které měly a mohly být žalovaným navrženy již v řízení před soudem prvního stupně. Navrzení těchto důkazů před soudem prvního stupně nemohla bránit skutečnost, že žalovaný tyto důkazy neměl k dispozici. Pokud žalovaný tvrdil, že tyto důkazy zároveň zpochybňují věrohodnost důkazů, o které soud prvního stupně opřel svá skutková zjištění, je nutné zdůraznit, že věrohodnost důkazních prostředků nelze zpochybnit v rozporu se zásadou tzv. neúplné apelace tím, že účastník navrhne jiné důkazy, pomocí kterých má být skutkový stav zjištěn jinak, než jak ho zjistil soud prvního stupně na základě jimi provedených důkazů.

Na správně zjištěný skutkový stav soud prvního stupně aplikoval příslušné zákonné ustanovení, což nebylo žalovaným ani zpochybňováno. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že žalovaný užívá svoji obchodní firmu – název neoprávněně.

Dle ustanovení § 19b odst. 2 obč. zákona při neoprávněném použití názvu právnické osoby je možné domáhat se u soudu, aby se neoprávněný uživatel zdržel jeho užívání a odstranil závadný stav.

Název právnické osoby je jedním z jejích identifikačních znaků. Z této skutečnosti se odvozují tři základní pravidla – povinnost určit právnické osobě název od počátku, název jediný a distinktivita. Pokud jde o toto poslední pravidlo (distinktivita), pak platí, že název musí být tvořen slovy a musí být zvolen tak, aby byl způsobilý právnickou osobu individualizovat. K názvu právnické osoby nestačí jen volba slov významově zcela obecných, bez rozlišovací způsobilosti. Z tohoto principu vyplývá rovněž i požadavek, aby se název právnické osoby lišil i od názvů právnických osob již existujících, aby s nimi nebyl zaměnitelný. V tomto směru není odvolací námitka žalovaného o tom, že ustanovení § 19b odst. 2 obč. zákona nehovoří o ochraně před zaměnitelností, námitkou důvodnou. Tato zásada naopak vyplývá jak z ustanovení § 6 odst. 4 zákona č. 83/90 Sb. o občanských sdruženích, tak rovněž z ustanovení § 10 odst. 1 obch. zákona, je zásadou obecnou a má svůj základ právě v úpravě dle ustanovení § 19b odst. 2 obč. zákona. Název právnické osoby má být zásadně přiměřený poměrům konkrétní právnické osoby, má být zvolen tak, aby byl veřejnosti srozumitelný a nepůsobil klamavě. Rovněž zde odvolací soud nesouhlasí s odvolacími námitkami žalovaného, že dodatečně dlouhá a odlišitelná pokračující část názvu žalobce je zřetelně odlišitelná od obchodní firmy žalovaného. Je nesporné, že tzv. kmen názvu žalobce a žalovaného je zcela totožný. Pokud jde o tzv. dodatky, lze souhlasit se soudem prvního stupně, že zkratka SMS v obchodním názvu žalovaného vyvolává dojem,

že se jedná právě o zkratku dodatku žalobce (Sekce materiálů a svařování). Ve vztahu k závěru o zaměnitelnosti názvu žalobce a žalovaného není důvodnou ani odvolací námitka žalovaného, že ve vztahu k tomuto závěru nebyl soudem prvního stupně proveden žádný důkaz. Naopak soud prvního stupně provedl listinné důkazy navržené oběmi účastníky, učinil z nich pro posouzení věci významná skutková zjištění a tato právně posoudil, přičemž jeho závěr o zaměnitelnosti je právě úvahou soudu, která byla učiněna na základě těchto důkazů. Požadavek zákona je, aby název vůči veřejnosti nepůsobil klamavě. Zákon tím má na mysli jakoukoliv veřejnost, s níž právnická osoba v rámci svého působení přichází do kontaktu, tedy zjevně i veřejnost na trhu podnikání. Ani zde nelze souhlasit s odvolatelem, že soud prvního stupně přehlédl, že se nejedná o spor dvou podnikatelů. Naopak zaměnitelnost názvu žalobce a žalovaného je daleko významnější tím, že při částečně shodném předmětu činnosti těchto subjektů mohl název žalovaného vyvolávat dojem, že se nadále jedná o název žalobce. Pokud jde o argumentaci žalovaného, že SMS je zkratkou spojení speciální manažerské systémy a takto se žalovaný označuje ve svých obchodních materiálech, má odvolací soud za to, že chtěl-li se žalovaný takto od žalobce odlišit, mělo se to projevit i v jeho názvu, pod kterým je zapsán v obchodním rejstříku. Název musí právnická osoba používat tak, jak jí byl v jejím zakladatelském (zřizovacím) dokumentu určen. Pokud právnická osoba požadavku na přesné užití svého názvu v právních dokumentech nedbá, nemusí to vždy nutně vést k závěru o neplatnosti právního úkonu, ale vystupuje zde do popředí právě problém zaměnitelnosti názvu žalobce a žalovaného. Neoprávněné použití názvu právnické osoby zahrnuje delikt ní jednání, kterým do práva právnické osoby k jejímu názvu lze zasáhnout tak, že si jiná osoba zvolí název (obchodní jméno) vůči tomuto názvu zaměnitelné. Protiprávnost je postavena na zaměnitelnosti dvou názvů spočívající v neoprávněném použití podstatné a distinktivní složky názvu jiné právnické osoby, k čemuž došlo v daném případě. Při deliktu dle ustanovení § 19b odst. 2 obč. zákona musí dojít ke škodlivému následku, ke kterému v této věci nesporně došlo, neboť žalobce byl jednáním žalovaného připraven o dosavadní zaměstnance, zákazníky a obchodní kontakty, což nebylo žalovaným ani zpochybňováno. Zaměnitelnost názvů žalobce a žalovaného byla v době zřízení žalovaného zvyšována rovněž shodným sídlem těchto subjektů. Soud prvního stupně tento argument použil pro podporu svého závěru o neoprávněném užití názvu žalovaným a nedošlo tímto závěrem k porušení zásady dané ustanovením § 154 odst. 1 o.s.ř., jak namítá žalovaný. Argumentaci soudu prvního stupně o zaměnitelnosti či nezaměnitelnosti loga a razítek považuje odvolací soud pro posouzení věci za nadbytečnou. Odvolací soud se neztotožňuje s námitkami žalovaného ve vztahu k nedostatku procesní způsobilosti žalobce a v tomto směru odkazuje na zcela správné závěry soudu prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku.

Ze všech uvedených důvodů byl napadený rozsudek dle ustanovení § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrzen, včetně správného výroku o nákladech řízení.

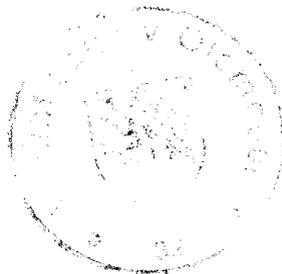
Výrok o nákladech odvolacího řízení je dán dle ustanovení § 224 odst. 1 o.s.ř. a ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř., kdy procesně úspěšnému žalobci byla na těchto nákladech přiznána odměna dle vyhl. č. 484/2000 Sb. ve výši 9.000,- Kč a 2 x režijní paušál po 300,- Kč (vyjádření k odvolání, účast u jednání odvolacího soudu), celkem 9.600,- Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 o.s.ř.). k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** dovolání přípustné, ledaže na základě dovolání podaného ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR v Brně, prostřednictvím Krajského soudu v Brně, dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/, odst. 3 o.s.ř.).

V Olomouci dne 14. dubna 2010

Za správnost vyhotovení:

Petra Šlajsová

JUDr. Vojtěch Brhel v.r.
předseda senátu